

Apoc. 19.

IN PACE IN IDIPSUM

XXXIV. ÉVF. 1934. FEBRUÁR

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

DORMIAM ET REQUIESCAM

ÖRÖKIMÁDÁS

IT DEUM ADORAVIT.

HAVI FOLYÓIRAT

ORIENTUR JUSTITIA

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS.

KIADJA

SPIRITUS CONTRIBULATUS

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

FLORABUNT SACERDOTES

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

PARCE POPULO TUO.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. s. Budapest

QUI FRUMENTUM

ECCĒ AGNUS DEL

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátra' Gyula dr.*: A farsangvégi szentségimádás. — *Szabó Pál*: Galambfészek. — *Király Ödönné*: Hamvarás. — *Eöri János*: Krisztus a szívek királya az Eucharisziában. — *Neszmélyi Gyula dr.*: A legméltóságosabb O társzentség történelmi csodái. — *Központi*: Februárhavi imaszándékunk. — Oltáregyesületi élet.

Az O. E. halottjai 1933-ban. Skopez Gusztávné (még 1932-ben) Bp.; Zsitkai Antalné, Saáry Mária, Marám Mihályné, özv. Bálint Jánosné, Schneider Jánosné Bp.; Horváth Imréné Balatonszentgyörgy; Humpl Mátyásné Bp.; Máté Anna Balatonszentgyörgy; Varga Istvánné, özv. Pirchner Jánosné Bp.; Farkas János, Király Angyél Zaránk; Tóth Borbála, Koródi Mihály Törökszentmiklós; Vegele Ferenc Bp.; Oláh Mária Rimóc; Gokesch Mária-Valéria, Szijjártóné Bp.; Forgó Jánosné Alag; özv. Kukowszky Józsefné Bp.; Ács Ilona, özv. Boncz Lajosné, Biró Józsefné, Borovka Rezsóné, Böröcz Józsefné, Cselin Istvánné, Csapó Gézáné, Császár Jánosné, Denics Károlyné, Erdélyi Józsefné, Énekes Istvánné, Gombás Ferencné, Gece Jánosné, Gampf Ignácné, Gállos Jenőné, özv. Grábics Vendelné, Heckenast Béla, György Józsefné, Havricsák István, Járó Gáborné, Kovács Anna, özv. Kobera Károlyné, Lengyel Istvánné, Matelik Józsefné, Molnár István, Molnár Istvánné, özv. Novák Károlyné, Németh Ignác, Németh Jánosné, özv. Polgár Mihályné, Pap Gyula, Paár Antal, Paár Antalné, Prisznyák Boldizsárné, Rziha Vilmosné, Radits Gábor, Sass Józsefné, Somogyi Anna, Szabó Györgyné, Tóth Ferencné, özv. Tóth Józsefné, Tebéli Józsefné, Torma Imréné, ifj. Vizlendvai József, Vizlendvai Józsefné Pápa; özv. Büchler Mórné Bpest; özv. Györy Árpádné,

Gör Istvánné Bpest; özv. Várady Elekné Dunaharaszti-Rákóczipiget; Bakos Árpádné Bpest; Stéger Ilona Bpest; Slieder Margit, Slieder Julia Bpest; Varga Lajosné Bpest; Rácz Julianna Tarnaméra; Máté Teréz Ráksi; Perlaky Horváth Ilona Szekesfehérvár; Tisz Lőrincné szül. Molmáni Mária Bpest; Jankovits Besán Endréné Veszprém; Szabó Dénesné, Borbála Inke; Král Gyuláné, Józsa Bpest; ft. Hudyma Béla káplán, Góbi Júlia Bpest; Vegyek Ferenc Bpest; Czinger Mihályné Erzsébet, Györy Ottilia Bpest; Györi Árpádné, özv. Karner Ágostonné Bpest; Forró Imréné Bpest; özv. Perubszky Albertné Bpest; özv. Sitter Jánosné Anna Ujhartyán; Tajt Lipótné; Borbála, Ecsédi Emánuelné Mesterszállás Bozsik Borbála Mesterszállás; Gyollai Julianna Mesterszállás; Ország Józsefné Borbála Ujhartyán; Pintér Gizella férjezett Acsády, Nagy Rudolfné Mária, Pelikán Józsefné Mária, Szlezák Imre, özv. Kosztolányi Istvánné Borbála, Pancsofár Ödön Gyón; özv. Szállási Károlyné Felsődabas; Mocsány Péter, Horváth Andrásné Rimóc; Aigner Antonia, Aigner György Bpest; Holzmann Erzsébet Rakamaz; Cseh Etel, Cseh Mária, Perlek József, Lenárt Katalin, Stomp Borbála Rakamaz; Dávid Mária Vámosmikola; nagycsepcesényi és muthnai Wladár Róbert Bpest; Holzmayer Gusztávné Bpest; Schick Ignácné Bpest. Imádkozzunk értük!

A farsangvégi szentségimádás.

AZ ÖRÖKIMÁDÁS TEMPLOMBAN, noha állandóan van szentségimádás az egész éven át, mégis külön tartunk úgynevezett negyvenórai szentségimádást a farsang három utolsó napján. Ezeken a napokon megszakítás nélkül folytatódik a szentségimádás éjjel-nappal, még pedig farsangvasárnap reggel 7 órától egészen hamvazószerdán este 1/26 óráig. Tehát tulajdonképpen kétszer negyven órán át van egyfolytában szentségimádás; a farsangi bűnök engesztelésére.

A negyvenórai szentségimádás eredete legkésőbb a XVI. század eleje. Annak emlékére van, hogy az Úr szent teste 40 óráig pihent a sírban.

Az egyház mindig ajánlotta és nagy kiváltságokkal látta el a negyvenórai szentségimádást. Rómában kötelezően elő van írva és egész esztendőn át folytatva, örökimádássá lett.

Mi az értelme ennek az előírásnak?

XI. Kelemen pápa, amikor 1705 jan. 20-án kelt intézkedésével a negyvenórai szentségimádást elrendelte, szabályozta és búcsúkkal ellátta, elsősorban az eukarisztikus engesztelés gyakorlását akarta előmozdítani az örök városban. Az a Róma, mely középpontja a katolikus anyaszentegyháznak, legyen középpontja az engesztelésnek, még pedig úgy, hogy az «Úr szenvedésének emléke» a legfőbbesebb Oltáriszentséghez kapcsolódjék az örök város lakóinak jóvátévő engesztelése. Minden év karácsonyán megkapják a római templomok az egész évi szentségimádási rendet és ahhoz pontosan alkalmazkodva az év minden napjának minden órájában, éjjel-nappal folyik az egymást érő negyvenórai ájtatosság. Az egyház gyöngéd gondoskodása is ez, a minden szentostyában sokszor egészen elhagyottan jelenlevő és sokszor meggyalázott szentségi Úr Jézus iránt. Bármikor éri őt megbántás vagy megszenteltelenítés, állandóan ott van a buzgó szentségimádók hűségében és szeretetében az orvosság, a gyöngéd szeretet édes balzsama.

Hogy mi éppen farsangvégén szoktunk 40 órai szentségimádást

tartani, annak magyarázata az, hogy a farsangi mulatságokon több alkalma van a bűnnek és sokszor igen gyászos az az aratás, melyet a fiatal lelkekben az ördög végez. Sok lelket legázol és otthagyja őket, mint a rablók áldozatukat a jerikói országúton. Sőt a bűn kifosztottjai, sebesültjei és megvakítottjai sokszor még kiáltani sem tudnak: *«Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!»* Valakinek ki kell imádkoznia számukra legalább azt az első segítő kegyelmet, amelynek erejével elindulnak a bűnbánat és elégtétel útján a lelki föltámadás felé. A farsangvégi szentségimádásnak ez ad időszerezést és különös jelentőséget.

Legalább mi — az Oltáregyesület tagjai — legyünk közel a farsangvégi szentségimádáson az Úr Jézus Szívéhez és szentegyházunk szellemében iparkodjunk engesztelni és könyörögni a bűnösök számára kegyelemért.

Dr. Mátrai Gyula.

GALAMBFÉSZEK.

Jöjj, szent Galamb,
Zöld lombos sátram vár.
Bujj meg titkos rejtekén,
Lelkem csendes fészekén,
S legyünk együtt
Turbékoló galambpár.

Rakd a fészket,
Pelyheiddel melengsed.
Rakd le hét szent Tojásod,
Szárnyad alatt költögesd,
Mély álmából keltegesd;
Rólad szakadt magzatok,
A te hét Ajándékok.

Hívom nevén
A fészekből mind egyenkint:
Tudomány és Értelem,
Erősség és Félelem

Bölcsesség és Jótanács,
És Jámborság, — jöjj velem?

Menjünk, szálljunk
Fel az Ég kék mezőire,
Fel az Isten közelébe,
Túl a felhőn, túl a ködön,
Oda, hol a szent Fényözőn.
Ott repdessünk, ott szárnyaljunk,
Ott pihegijünk, ott daloljunk...
Onnan könnyű átröppenni
Földi létből —
— Örök létbe.

Jöjj, szent Galamb,
Lombkoszorús sátram vár.
Bujj meg titkos rejtekén,
Lelkem csendes fészekén,
S legyünk együtt
Turbékoló galambpár.

Szabó Pál.

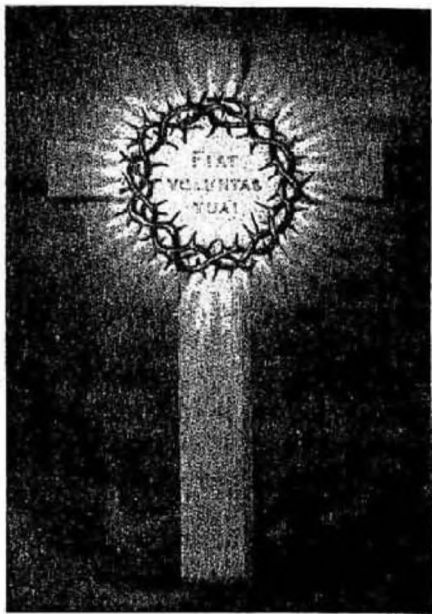
Hamvazás

HALDOKLÓTT az utolsó farsang dáridós éjszakája. A klub bálterme lassan kiürült, csak a büffében lézengtek még néhányan a jókedvű fiatalok közül. Szekeres Bandiról mindenki azt hitte, hogy mámoros, pedig szinjózan volt, hangoskodásával a derengő hajnalt akarta elijeszteni, amely a mulatozás léhaságára készült józan világosságot vetni. Még túlozta is a jókedvet, legalább hirtelen meglepetésként, hogy nem bánta meg, amiért Gittáékkal nem ment haza éjfélkor. Nevetséges széleskedésnek tudta be a leánynak azt a kijelentést, hogy éjfél után hamvazószerda van, akkor már nem illik, sem nem szabad táncolni, tehát hazamennék. Hát Istenem! húshagyókeddre mindig is hamvazószerda következett és farsang utolján mindig reggelig tartott a tánc. Ő bizony nem ment velük, reggelig mulatott.

Szédülő fejjel lépett ki az utcára, fülledt testén végigborzongott a csipős februári virradat. Galléjzárját felhajtotta, fehérkeztyűs kezét a zsebébe süllyesztette és nekivágott a csendes budai utcáknak. Kegyetlenül fázott, szinte remegett tőle az egész teste, tehát alaposan meggyorsította lépteit. Meszsziről már az Erzsébet-híd körvonalai bontakoztak ki, az első villamosok is megindultak, már számolgatta, hogy hány órára lesz otthon és borzongva gondolt a puha fehér ágyra — amikor ujjai idegen tárgyat tapintottak meg a zsebében. Megállt, óvatosan kivette s tenyerében apró gyöngyházolvasó feküdt. Első pillanatban azt hitte, hogy elcsesérték a kabátját, majd amikor meggyőződött, hogy az az övé, bosszúsán rántott egyet a vállán.

— Bizonyosan Gitta! — harapott az ajkába — de csalódik, ha azt hiszi, hogy bűnbánóan visszaviszem neki! Itt átmegegyek a hidon s a ferencesek templomában leteszem valahová, vigye el, akinek kell.

Idegesen gyűrte, markolta, morzsolta a síma szemeket s míg a dunai szélben hideglelősen vacogott a teste, dermedt keze lassan felengedett. Megkönnyebbült sóhajjal lépett be a templomba. A nehéz posztófüggöny zajtalanul csapódott le mögötte, kellemes meleg bizalmasan cirógatta meg a hideg-

től lángvörösre csipett arcát. A templomban már ajtatóskodók ültek, nem sokan, de elszórta, majd mindenfelé, úgy hogy hirtelenében nem tudta észrevétlenül sehova letenni az olvasót. Meghúzódott egy sötét sarokban és alkalmas hely után kémlelt. Egyszerre tudatára ébredt, hogy keze, melyre az olvasó egészen ráfonódott, milyen meleg. Furcsa babonás ijedség vett erőt rajta, sietve lefejtette ujjairól, kirántotta a zsebéből és a földre ejtette. Az olvasó a csöndben nagyot koppant a kőkockán, a körülötte ülők hátránaként, kénytelen volt lehajolni és megszégyenülten felvenni. Másik zsebébe tette és még türelmetlenebbül kezdett a szemekkel játszani. Természetesen a másik kéz is kezdett melegedni a folytonos mozgatótól. Kődös agyában megállt a gondolat, most már határozottan félni kezdett. Beült a padba s nézett zavartan, kicsit ijedten az oltár felé. A melegség elbágyasztotta, szempillái nehezek lettek, a meggyújtott gyertyák lángjai imbolyogva táncoltak előtte. Néhány perc múlva kis ministránsgyerek jött elő, ügyesen tett-vett az oltár körül, Szekeres Bandit most már a legnagyobbfokú megdöbbenés tartotta izgalomban. A saját képmását vélte benne felismerni, az egykori egri kis diákét, aki a cisztercita atyáknál olyan boldogan szolgált az oltáráldozatnál, aki olyan sokszor ígérte ott, hogy ha megnő, akkor igazi szolgája lesz az Úrnak. Ó, de régen volt, de régen szolgálja a föld zsarnokát, a sátánt! Megszégyenült szomorúságban ült, zsibbadt elmélyedéséből akkor sem ébredt, amikor a szentmisének vége lett és a kis ministránsgyerek eltűnt. Mindjárt ezután lila palástban hajlott öreg pap lépett az oltár elé, mögötte hosszú sorban szerzetesek fehér karinges csapata következett s megkezdődött a hamuszentelés szertartása, majd a hamvazás. Volt benne valami komorfenség, valami megindító magasztosság, amint abban a misztikus világításban bűnbánó fejhajtással térdeltek és hittől átszellemülten, vezeklésre készen fogadták a fejükre hulló hamut.

Szekeres Bandinak most hirtelen eszébe jutott az utolsó iskolai éve, amikor betegen feküdt és nem mehetett a többiekkel hamvazkodni. Annyira beteg volt és éppen akkor olyan rosszul érezte magát, hogy állandóan a halál gondolatával foglalkozott. Az internátusi betegszobában rajta kívül senki sem volt, elhagyatottnak érezte magát, érzékenykedve leste az ajtót, mikor jönnek be már hozzá. És csakugyan nyílt az ajtó, bejött az osztályfőnöke, kis tálcán hozta a szentelt hamut s ráírta vele a kereszttel homlokára: *Memento Homo* . . . Őt nagyon meghatotta akkor ez a szertartás, még sírva is fakadt. Az osztályfőnöke szóltalanul cirógatta a haját, hagyta, hogy sírjon, hogy egy kicsit féljen a haláltól. Aztán, mint ahogy a gyóntatószékben szokta kedvesen, szeretettel beszélgetni kezdett vele. Sokáig időzött nála s mielőtt elment volna, megegyeszer megjelölte a homlokát a kereszttel s azt mondta: szeretném hinni, hogy ez a mai nap kitörölhetetlen emléket hagyott lelkedben. Szívemből kívánom, hogy a jó Isten juttassa is eszedbe

mindannyiszor, valahányszor eltéveszted a kereszt nyomát, valahányszor életedben letérsz az egyedüli igaz útról.

És lám, most eszébe jutott! — riadt a valóságra. — Csakugyan letért volna az útról? Csakugyan az élet durva keze letörölte homlokáról az oltalmazó keresztet? Csakugyan eltévesztette a kereszt ösvényét és rátért a szélesre taposott, kényelmes útra? — faggatta önmagát.

Válasz helyett a szíve erősebben kezdett dobogni, ujjai megkeresték a gyöngyházolvasó szeméit, simogatta, peregettette és mire elérkezett a feszületéig, akkor tudta már, hogy mit kell tennie. Ő is beállt a hámvázáshoz járuló hívek hosszú sorába és meghajtott fejjel, de égre talált lélekkel megindult a nagybőjt vezeklése felé.

Király Ödönné.

Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában.*

A katolikus akció és az Oltáriszentség.

AMIKOR a felejthetetlen emlékü nagy pápa: XIII. Leó közeledni érezte halálát, megegyeszer szólt a földkerekség katolikusaihoz. Szívből fakadt pástorlevelében fordult hozzájuk, amellyel aztán le is zárta tartalmas körleveleinek sorozatát. Ez legyen — mondotta — utolsó körlevelem, mielőtt még út távozásom órája. Valóban, ez volt utolsó enciklikája. Akkor írta alá (1902-ben), mikor a Szent Péter-bazilikának harangjai Úrnapját hirdetni megkondultak.

E körlevél tartalma *Jézus Krisztus szentséges testének és vérének himnusz*a. Reszkető kézzel írta le az agg pápa e szavakat: «Most, hogy távozom innét, csak egy a kívánságom: hálára és tiszteletre gyujtani minden szívet a legfőbb Oltáriszentség iránt». Arra kérte püspöktestvéreit, hogy szíve érzelmeinek tolmácsolására meggyőző szavakat használjanak s a híveket mindenütt e drágalátos szentség gyakori vételére buzdítsák.

Ez volt a nagy pápának végrendelete, amelyben a huszadik század kezdetén erőteljes vonásokkal rajzolta meg az egyházi tevékenység alapvonásait.

S amit Leó pápa végrendeletében leírt, azt X. Pius folytatta. Leó utolsó körlevelében az Egyház egész tevékenységét az emberek üdvössége érdekében az apostolnak ezen szavaival foglalta össze: «mindent megújítani Krisztusban». Ez az apostoli szó Leó utolsó körleveléből átszendül Pius első enciklikájába; az ő pápaságának programja és jelszava lesz. Leó belekiáltja a világba a tridentini zsinat felhívását: «Bár csak minden szentmisében didoznának a jelenlevő hívek nemcsak lelkileg, hanem szentségileg is!» Pius kitarja a szentély kapuit, int és sürget mindenkit, hogy minél gyakrabban járuljon az Úr asztalához.

* Bertram bíbornok Imi Dienste und Geiste der kath. Aktion c. művéből.

Ime az apostoli szentszék részéről az *eucharisztikus mozgalomnak* erőteljes sürgetése.

Nemde, mintha mélységes mélyeiben ragadta volna meg e mozgalom egész kedélyvilágunkat! Nem érezzük valamennyien a szeretet hatalmát, a vágy erejét, amely a tabernákulumhoz visz? A szent szeretetnek ezen erejéről van sejtelme mindenkinek, akinek az eucharisztikus kongresszusokon volt alkalmja férfiak és nők ezreinek szemében a lelkesedés tüzét, a meggyőződésnek szilárdságát s a nagy békességnek boldogságát megfigyelni; van erről sejtelme mindenkinek, aki Úrnapjának reggelén olvasni tud a gyermekszemekben.

Ez a mozgalom, melyet szent vallásunknak legfőlségesebb titka táplál, minden időkre a gócpontja ama messzetekintő és mélyrenyúló feladatoknak, amiket ez a szó: *katholikus akció* magában foglal.

«Vágyva vágytam ez óra után» — mondotta Krisztus Urunk, mikor az Oltáriszentséget rendelte. «Vágyva vágyunk mindig és újból ezen órának visszatérére» — cseng a szíveken át évről-évre, mikor a harangok Úrnapot ünnepelni hívnak.

Ez a hívás belesendül a mindennapi életbe, bele minden foglalkozási körbe; az eucharisztikus mozgalom növekvőben van. Ahol csak mélyebben fogta meg a szívet az Oltáriszentség szeretete, látjuk, mint virágozik ki ott gondolkodásban és cselekvésben ama természetfölötti kegyelmi élet, ami Krisztus halálának és feltámadásának gyümölcse. Ott tavaszi fuvalmak és szent örömök járnak. Ott nem sötét a hangulat. Ó, nem, hanem mély szeretet-áram, titokzatos vágy vonul végig minden aggodás nélküli bizalom kíséretében. Így néznek mélyen vallásos érzésű katolikusok az utolsó vacsora titkára.

Ki tudná szavakba foglalni az izzó szeretetet, a szent hangulatot és a mély örömet, mely Nagycsütörtökön elfog minden igazi krisztushívó szívet? Olyan érzések ezek, amikre mindama szent tanítók, köztük egy Szent Bernát, akiknek ajkai pedig majdhogyan angyalok nyelven szóltak, ezekre nem tudtak szavakat találni.

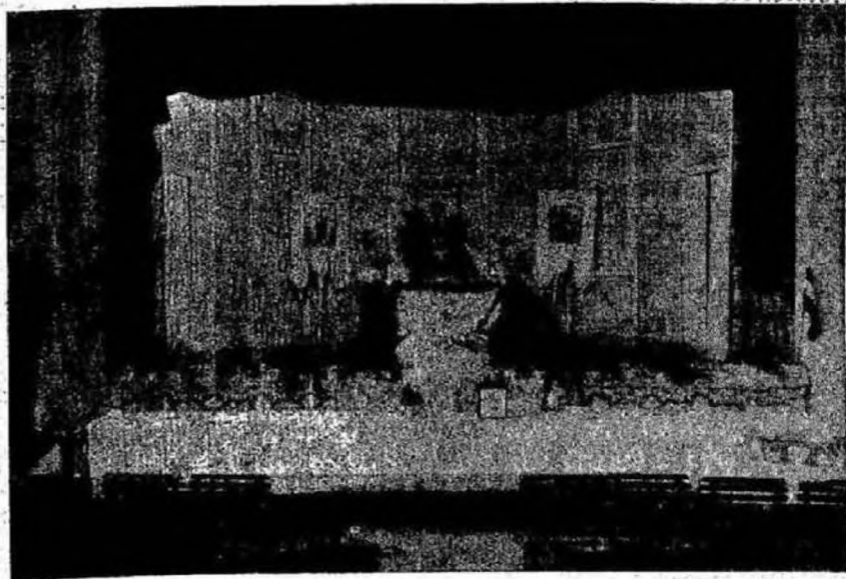
A katolikus akciónak eszményi feladataképpen jelölte meg XI. Pius pápa: a távolállók részére szent vallásunk kincseit hozzáférhetővé tenni. Minden kincsek között éppen ez a legnagyobb lenne kivétel? Bizonyára nem.

Próbáljuk meg, idézzük emlékezetünkbe a *célt*, amelyet Krisztus Urunk a szentáldozás elrendelésekor szemelőtt tartott, aztán a szentáldozás *hatásait*, hogy figyelhessünk azokra az *intelmekre*, amiket az oltár előtt csendben égő öröklámpa hozzánk intéz.

Tárjuk ki szívünket a legfőlségesebb Oltáriszentség kegyelmeinek. Amikor megérkezik a tavasz s hozza az enyhe levegőt és napsugarat, mily mohón tárjuk ki neki lakásunkat s engedjük a fényt és meleget beáramlani. Sokkal

üdftőbb a tavaszi lég a lelkiéletben. Krisztus maga akar betérni hozzánk istenségével és emberségével; tavaszi levegőt és napsugarat akar hozni az égi magasságokból a szívbe és értelembe, a kedélybe és akaratba. Tárjuk hát ki neki a szívünket. Szóljon hozzánk maga az Üdvözítő a szentáldozás jelentőségéről.

Már a név, amivel az Üdvözítő megígértetett, sejteti velünk az Oltáriszentség jelentőségét. «Ime, a Szűz foganni és fiút fog szülni, akinek neve Emmánuel lesz.» (Iz. 7, 14.) Így hirdette Isten előre a próféta által a Megváltó

Részlet a miskolci Szent Anna-plebániál Oltáregyesület által rendezett kiállításból.

eljövetelét. «Emmánuel, vagyis: *velünk az Isten*» (Máté 1, 23.) — magyarázza az evangélista a Messiás bölcsőjénél.

«Velünk az Isten», Istennek kapcsolata az emberekkel, ez a lényege minden vallásnak, ez a célja a Megváltó üdvösségútjainak. Csodálatos utak! A Gondviselés öröktől fogva tervezte és építette azokat, hogy az összeköttetést a bűnös, tévelygő emberrel ismét helyreállítsa. Csodálatos utak! Céljukat abban a pillanatban érték el, amikor maga az Istenfia emberré lett, amikor az istenségnek második személye magáravette természetünket s emberi testben járt-kelt, tanított s *engesztelő halált* halt. A megváltás műve az *összességre nézve* ezzel be is volt fejezve. Most már csak a keresztfa gyümölcseinek az egyes

emberekre való alkalmazása volt hátra. Ezt a célt szolgálja Krisztusnak állandó tevékenysége az Egyházban.

A feltámadt Krisztus mennybemenetele után nem hagyott el bennünket. Köztünk akart maradni, nemcsak emlékében, nemcsak tanításában és láthatatlan kegyelmével, hanem állandó személyes tevékenységével, üdvösségünk továbbmunkálásával, Egyházának továbbépítésével. Segítve és bátorítva akart folyvást közelében lenni mindazoknak, akik apostolkodva dolgoznak az ő művén, különösen az ő kedves, laikus apostolainak, országa heroldjainak.

«Egyházamat erre a sziklára akarom építeni», terád, Péter. Ez volt az alapkövetel. Az első Pünkösd ünnepén az Építő megrajzolja nagy vonásokkal építkezésének alapvonalait a föld összes népeinek belevonásával. S most ezen az épületen és ebben az épületben dolgozik égi kegyelemintézményei révén.

Ismerjük ezen intézményeket, napról-napra érezzük magunkon erejüket. Oly szívesen emlékezünk az alaptörvényekre, amiket Krisztus annyira világos szavakkal adott örök országának, az Egyháznak.

Tanítsatok minden népet! Aki *titeket* hallgat, *engem* hallgat! Így rendelte Krisztus Egyházának tanfőhivatalát.

Kereszteljétek meg őket, hogy *újjaszülessenek* vízből és Szentlélekből. Tehát valóságos újjaszületésről beszél. Világosan annyit mond ez, mint: *a természetfölötti életnek* közlése minden eggyessel a szent fürdő által *leten* házának kapujában.

Akiknek *megbocsátjátok bűneiket*, meg vannak bocsátva. Így akarja Krisztus azokat a sebeket gyógyítani, amiket a gyarló emberek tévedésük következményeképpen kapnak. A bűn által elveszett vagy meggyöngyül: kegyelmi élet a bűnbánat szentségében áll ismét helyre.

Igy biztosította számunkra az élet Istene az istenfiúságnak elnyerését, az isteni életben való részesedést. Még világosabban hangzanak Krisztus szavai, amikor e szentségekhez még ama titkot kapcsolta, amely az összes többi szentségeknek betetőzése és koronája.

A csodálatos kenyérszaporítás után történt, hogy az izraeliták az Üdvözítőtől jelet kívántak, mielőtt még isteni küldetésében hinnének. Ugyanakkor hivatkoznak a mannaesőre a pusztában s a Messiástól hasonló jelet követelnek. Ekkor érkezett el a pillanat, amelyben Krisztus föltárta titokzatos szándékait. Éppen az imént bizonyította be fölényét a természet törvényei fölött a kenyérszaporítással s a tenger hullámain járásával. Ez a követelés, hogy a mannához hasonló jelet műveljen, az égből kenyeret adjon, alkalom volt szándékainak kinyilvánítására. Kijelenti hát: «*Én vagyok* az élő kenyér, aki az égből jöttem. Az élet kenyere vagyok. A kenyér, amelyet én fogok adni, az én testem a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, annak örök élete van. Az én testem *valóban* étel, az én vérem *valóban* ital. Aki ezt a kenyeret eszi, örökre él.» (Já. 6.)

Ez volt az ünnepélyes meghirdetése minden szentségi titok között a legnagyobbaknak. Amit a manna a pusztában jelképezett, amit az áldozati kenyerek és boradományok az ószövetségi templom oltárisztalán jeleztek, az most nyilvánvalóvá lett Krisztus eme ígérétenek szavaiban. Vajjon hitre találhatnak-e szavak?

Elérkezett a választás órája. A lit Jézus testének és vérének táplálék-mivoltában — válaszúton állt. «Tanítványai közül sokan visszaléptek» — mondja a biblia. Villanó és kérdő tekintettel néz a Messiás az apostolokra. A hívők nevében ekkor előlép Péter, a «sziklaferfi» és kimondja az elktározó szavakat; föltétel és tartózkodás nélkül megvallja hitét az újszövetség égi kenyérében ezzel a megindokolással: «Hiszen te vagy az élő Isten fia». Egy ilyen szentség valóságának Krisztus istensége volt a záloga.

(Folytatása következik.)

Ebri János.

A legméltóságosabb Oltáriszentség történelmi csodái.*

Aquinói szent Tamás szerint a legméltóságosabb Oltáriszentség maga az Úristen legnagyobb csodája. A hozzáfűződő csodák pedig arra valók, hogy ennek a legnagyobb csodának hitében bennünket megerősítsenek. Ezért kezdjük meg most közölni — minden számban lesz egy — az Örökimádásban a legfőlségesebb Oltáriszentség történelmi csodáit. Mindezen csodák, amelyekről szó lesz, gyönyörű koszorúként fonódnak a legfőlségesebb Oltáriszentség köré és különösen alkalmasak arra, hogy az eucharisztikus buzgóságunkat gyarapítsuk.

A douai-i csoda.

Douai flandriai város a XIII. században a Stadiugue-ök garázdálkodásának volt színhelye. Ezek nemcsak antiszociális, de vallásellenes elveket is vallottak s a többi között az Úr Jézusnak a legfőlségesebb Oltáriszentségben való jelenlétét is kétségbevonták. Mint IX. Gergely pápa elítélő bullájából kitűnik, még a legszörnyűbb szentségtörésektől sem riadtak vissza.

S mit tett a jóságos Ég ezen szörnyű gaztettek láttán? Cantimpré Tamás, dömés atya sorait idézzük, aki szemtanúja volt az eseménynek:

«Húsvét idején a Szent Amé-templom egyik papja áldoztatott. Egyszer csak észreveszi ám, hogy egy Szentostya fekszik a földön. Ijedtén ereszkedik térdre, hogy a szentostyát fölemelje, de a Szentostya abban a pillanatban a levegőbe emelkedik és a kehelykendőre helyezkedik. A pap cso-

* Couet: Histoires eucharistique-ja után, szabaton.

dálkozó kiáltására odafutnak a kanonokok és a kehelykendőn gyönyörű kis gyermeket látnak feküdni. Összehívják a népet is, hogy lássák a csodát.

Hallván ezt magam is, Douai-be mentem és kértem az esperest, mutatná meg nekem is a csodálatos Szentostyát. Kinyitotta a ciboriumot, a hívek, akik jelen voltak, többen fölkiáltottak: Itt van, én látom! Itt van én látom az Üdvözítőmet! Magam megdermedve hallgattam ezt, de nem láttam mást, mint egy nagyon fehér ostyát, noha nem éreztem lelkiismeretem szerint semmiféle bűnt a lelkemen, ami akadálya lehetett volna a csoda látásának.

De nem sokáig tartott nyugtalanságom, mert pár perc múlva már láttam én is Üdvözítőmet, csak hogy nem kis gyermek, hanem férfi arcával. Fején töviskoszorú, homlokáról két vércsepp gördült le. Térdreestem és könnyezve imádtam Őt. Mikor szemem újra ráemeltem, már nem láttam sem a töviskoszorút, sem a vércseppeket, hanem egy végtelenül tiszteletreméltó, túlvilági szépségű férfiarcot. Jobbra volt fordulva, úgy hogy a jobb szeme alig látszott. Orra hosszú és egyenes, orrcimpái íveltek, két szeme nagyon szelíd és jóságos és hosszú haj esett a vállára, szakálla, borotva és ollótól érintetlen, magától az áll alá hajolt és az igen szépséges száj körül kétfelé hajolt, mint általában az olyan fiatalembereknél, akik kezdete óta meghagyják szakállukat. Homloka széles, az arca sovány és az egész fej az elég hosszú nyakon kissé előrehajlott. Ime a csodálatos szépségű arc képe.

Egy-egy óra leforgása alatt többfélekép látták az Üdvözítőt: egyesek keresztrefeszítve; mások mint ítélőbírát; a legtöbben pedig kis gyermek formájában látták. »Ennyi van följegyezve Cantimpré atya által. Az Annales de Flandre értesítenek arról, hogy ennek a szentostyának a csodája mindig megismétlődött, valahányszor kinyitották az edényt, amelyben őrizték, vagy nyilvános imádásra tetté ki. Nem egyformán látták a hívek. A tisztalelkűeknek legtöbbször kedves gyermek formájában mutatkozott az Úr Jézus, a bűnösök a keresztrefeszített Jézust, az eretnekek pedig a haragvó Bírót látták. Vannak följegyzések arról, hogy 1356-ban már külön ünnepe volt ennek a csodálatos Szentostyának, külön társulattal, melynek tagjai a legfőbbesébb Oltáriszentség kultuszának terjesztésével foglalkoztak. Meg is maradt a csodálatos Szentostya egészen a nagy forradalomig és az utolsó körmeneten, melyet a csodálatos Szentostya tiszteletére tartottak, még voltak olyanok, akik látták a csodás Szentostyát egy táblán, amelyen fekvé mindig húsvét nyolcada alatt a szentélyben, a hívek imádására elhelyezték. 1790-ben bezárták a templomot és mikor a forradalmárok ki akarták rabolni a szentségházat, az áldoztatókelyheket és a csodás Szentostya tartóját is üresen találták. Jámbor kezek előzték meg őket. A templomot lerombolták és most a Szent Jakab-templomban van a csodás Szentostya kultuszának központja.

Neszmélyi Gy. dr.

Februárhavi imaszándékunk:

Szentséges Atyánk a pápa.

Bár máskor is imádkozunk a Szentatyáért, bár éppen az oltáregyesület tagjai azok, akik legtöbbször gondolnak — búcsúélnyerés, ünnepeik, napi imádságaikban — a Szentatyára ebben a hónapban, amikor évfordulója van Őszentsége pápává koronázásának és nagyjelentőségű uralma kezdetének, különösen gyakori és bensőséges legyen imádságunk Szentséges Atyánkért.

A pápa Jézus Krisztus helytartója. Milyen szentnek kell lennie, hogy erre a rangra méltó legyen!

A pápa az egész Anyaszentegyház feje. — Mennyi kegyelemre van szüksége, hogy képes legyen erre az emberileg betölthetetlen feladatra!

A pápa van hivatva arra, hogy megvalósítsa az Úr Jézusnak a lelkekről való gyengéd gondoskodását. Figyelmének ki kell terjednie mindenre. A világegység kisebb egységeit, nemzetek, egyházmegyék, társadalmi osztályok, családok és sokszor egyes nagy egyénekhez neki kell közvetíteni Krisztust: kegyelmével, útmutatásával, erejével stb., másszóval rajta keresztül minden másnál jobban meg akar nyilatkozni az Úr Jézus. Mennyi rátermettség, mennyi kiváló tulajdonság, mennyi egyéni közreműködés az értelemben, akaratban szükséges ehhez!

A pápát kimondhatlanul gyűlölik a Krisztus és az egyház ellenségei. Mennyi lelkierő kell ahhoz, hogy elviseljen minden támadást, akár nyílt, akár titkos fondorlatos az!

Úgy-e, kedves oltáregyleti testvér, érted, hogy jogos ez a februári imaszándék és buzgón fogsz imádkozni Szentséges Atyánkért, a pápáért. Annak az Úr Jézusnak szeresz vele örömet, aki Szent Péter apostolnak és minden utódjának mondta: «Te Péter vagy és Én e kősziklán építem Anyaszentegyházamat... és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta». Igen ehhez kell a mi imádságunk, amelyre számított az Úr Jézus a kegyelem rendjében is érvényesülő isteni igazságosság miatt. Február 11-én az Örökimádásban a 8 órai szentmisén végzendő közös szentáldozásunkat XI. Pius pápáért ajánljuk fel. Aki nem jöhet el otthon tartson lelkileg velünk, a saját templomában, ugyanezen szándékra végzett szentáldozásával.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai februárban a szokott feltételek mellett a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 1-én; 2-án (két teljes búcsú, egyik az első péntek, másik az ünnephez kötve); február 26-án, a havi imádsági óra napján; egy tetszés szerint választott napon; a havi összefogó napján, ha szentmisén részt veszünk és prédikációt hallgatunk.

* * *

Az Oltáregyesület pénzügyminiszterileg (172.547. IX. f. 1933 számmal) engedélyezett tárgysorsjátékanak húzása február 12-én 1/27 órakor lesz az ünnepi templomi ájtatosság után a központi ház (IX., Üllői-út 77.) Szent Erzsébet-termében. Belépésre a sorsjegy felmutatása jogosít. Még kapható sorsjegy. Ára 50 fillér. 100 darab értékes nyeremény!

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Választmányi ülésünk volt jan. 12-én a központi házban. A választmányi ülés magáévá tette Eszterházy Mary grófnő indítványát, a 40 órás szentségimádás terjesztéséről. Dr. Mészáros János prelátus, érseki helytartó — aki a választmány ülésén elnökölt — azt hiszi, hogy miután úgyis megvan a nappali szentségimádás minden napra beosztva az egyházmegyékben, nem lesz nehéz a szentségimádást éjjeli imádással — amelyre férfiak volnának beosztathatók — meghosszabbítani és így több 40 órás, esetleg igazi örökimádást biztosítani. Ahol erre mód és alkalom kínálkozik, máris szorgalmazhatja az Oltáregyesület a napi szentségimádásnak éjszakára való meghosszabbítását és fölajánlhatja annak megrendezéséhez segítségét.

Új terjesztők. A központ új terjesztőnévé özv. *Lippach Sándorné* és özv. *Tavassy Lajosné* úrnöket nevezte ki a választmány. Mindketten részlegáltak erre a bizalomra eddigi buzgó agilitásukkal. Terjesztők lettek még: *Lausch Rezsőné* Angyalföldön, *Cselkó Gáborné* elnöknő a Szent Imre városi oe.-ben, *Székely Lászlóné* elnöknő a Tiszviselőtelepen.

A Krisztus Király-plébánia oltáregyesületének elnöknője, Müller Alajosné úrnő lemondott tisztségéről. Sajnáljuk távozását, mert igen sok jót tett tevékenységével. A szentségi Jézus jutalmazza meg érte.

† **Nagycsepcsényi és muthnai Wladár Róbert** ny. központi állampénztári főigazgató 1933 dec. 19-én rövid betegség után elhunyt. A boldogult mindig agilis részt vett a koronázó templom oltáregyesületének életében; az oe. ünnepélyein sokszor szerepelt saját szerzeményeivel. Legutóbb egy zenei misztériumot írt, amelynek előadását azonban már

nem érte meg. Ajánljuk őt az oe. tagok imáiba. R. i. p.!

A tiszviselőtelepi oltáregyesület új elnöknője *Székely Lászlóné* úrnő lett. Isten áldását kívánjuk működésére és a tagok bizalmát, szeretetét kérjük részére.

Jelentések érkeztek be *Ócsáról*, *Tiszviselőtelepről*, *Bpest-Külsőkelenföldről*, *Herminamezőről*. Örülünk ezeknek a jelentéseknek, mert arról tesznek tanúságot, hogy az oltáregyesület az illető helyeken hivatása magaslatán áll. *Ócsáról* azt írják, hogy *mióta az oltáregyesület megvan, a hitéletben öröndetes javulás tapasztalható.* — *A Tiszviselőtelepen* 271 a tagok száma, akik közül 77-en nem tudtak alamizsnát adni nehéz anyagi helyzetükben, de továbbra is hűségesen teljesítik többi kötelességüket. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogyha valaki olyan nagyon szegény, hogy nem tud alamizsnát adni, akkor is megnyeri a búcsúkat, *ha legalább a havi ájtatosság alkalmával 2 fillért tesz az oe.-perselybe.* Ez összesen 24 fillér egy évben. — *Külső-Kelenföld oltáregyesülete* nov. 26-án rendezett teaestélye jövedelméből 35 P-öt juttatott az oe. központjába. Isten fizesse meg! — *Herminamezőn* már a jövedő új templomuk egyházi felszerelésére is gondolnak, mint az ügybuzgó elnöknő, *Kucsera Mihályné* úrnő jelentéséből kitűnik, mert a tagok 1 albacspikét, 2 ministráncspikét és 16 m keskeny csipkét készítettek. A hivektől egy szép karinget és egy áldozatópad-terítőt, a fehér apácáktól pedig gyönyörű kazulát kaptak. Sajnálattal vesszük tudomásul, hogy az oltáregyesület éléről távozott *Mihalovics kanonok úr*, aki mindig *lelkéből öntött lelket* az oe. tagjaiba. Isten fizesse meg fáradozását. Utódjává *Dobozy Dezső* káplán urat ne-

vezte ki az érseki helytartó úr ömeltósága. A szentségi Jézus bőséges kegyelme kísérelje munkáját.

A szombathelyi egyházmegyei oltáregyesületek igazgatójává dr. Pápai János papnevelőintézeti lelkiigazgatót nevezte ki a szombathelyi püspök úr Önagyméltósága. Nagy örömmel közöljük ezt a hírt, mert a spirituális igazgató úr nemcsak kormányozhatja az oe.-ket, de munkásokat, megfelelő vezetőket is nevelhet az egyházmegyei oltáregyesületeknek. Isten áldása legyen működésén.

Tóth József nagyprépost-prelátus úrnak, aki közel 40 éven át volt a szombathelyi egyházmegyei oltáregyesületek igazgatója, ezúton is hálás köszönetet mondunk azért a nagylelkű jóságáért és ügybuzgóságáért, mellyel az oltáregyesület ügyét mindvégig fölkarolta. A szentségi Úr Jézus legyen érdemekben gazdag munkásának bőkezű jutalmazója.

A «Miskolci Kath. Tudósító»-ból közöljük a következő híradást:

Oltáregyesületi díszközgyűlés a Szent Anna-plébánián. A Szent Anna-plébániái Oltáregyesület november 26-án tartotta a Szent István-utcai kultúrházban beszámoló díszközgyűlését Réta Kálmán apátplébános elnöklésével. Megnyitó beszédét az Oltáregyesületeknek külföldön s hazánkban való megalakulásának történetével vezette be, s elismerő szavakkal méltatta a plébániái egyesület munkálkodását és nemes feladatának sikeres megoldását. Majd Csintalan József szentszéki tanácsos, diósgyőrvasgyári esperesplébános a hívő katolikus jelleme, tárgyról tartott a jelenlevők nagy tömegét magával ragadó, mélyen szántó ünnepi beszédét. Az igazgatói jelentést, melyet lapunk más helyén egész terjedelmében közlünk, Tempfli Gyula káplán olvasta fel. Szikra Gyula egyházközségi világi

elnök a hívek köszönetnyilvánítását tolmácsolta azok-iránt, kik oly önzetlenül vettek részt az Oltáregyesület munkájában. A Felsőmiskolci Dal-és Önképzőkör dalárdájának szereplése, Kovaliczky Mária szavalata és Baradnay József énekszámait tették széppé- és kedvessé a legméltóságosabb Oltáriszentséget dicsőítő és mindenkit felemelő ünnepséget. Az új tisztikar és választmány következőleg alakult meg: elnök Kertész Jenőné ezredesné, alelnök özv. Kocsán Kornélné, titkár és jegyző Weinreich Bella, pénztáros Baradnay Józsefné, számvizsgálók Kletz Gáborné és Lipóczy Béláné, templomgondozó szakosztály elnöke Kalcher Győzőné, alelnöke Csorba Jánosné, propaganda-szakosztály elnöke Horváth Olivérné; alelnöke Adorján Árpádné, Választmány: Bacskay Dezsőné, Beliczky Sándorné, özv. Csollák Illárné, Eichinger Ilona, dr. Hajós Anna, Galajda Jánosné, Hegedűs Árpádné, Juhász Sándorné, Kalcher Elvira, Kálnassy Gézőné, Kispál Ferencné, Komár Hermin, Molnár Emilné, Nagy Imréné, Nehéz Margit, Pacziga Istvánné, Póta Istvánné, Somogyi Károlyné, Szebennyi Józsefné, Szentmiklóssy Margit, özv. Tóth Lászlóné, dr. Török Józsefné, Viztra Jánosné, Wilhelm Margit, Ujvári Andrásné, dr. Vajó Józsefné rendes és Málnassy Vincéné, Feldbauer Olga, Gyulai Dezsőné, Makovicz Lajosné, Lakatos Sándorné, Murányi Jánosné, Simon Józsefné, Jó Jánosné, Jankovics Julia póttagok.

Lelkigyakorlatos központi házunkban (Bpest, IX., Üllői-út 77.) a következő csoportos lelkigyakorlatok lesznek a nagybajtben:

Febr. 14-18-ig. Szent Anna-kongregáció; csatlakozhatnak munkások. Vezetője P. Puskássy, lazarista.

Febr. 19-23-ig. az oltáregyesület választmánya, terjesztőnői, a Keresztény Anyák és Hétfájdalmú Szűz

kongregációja; csatlakozhatnak úri-asszonyok. Vezetője P. Révay S. J.

Márc. 7—11-ig a Virgo Reparatrix kongregáció; csatlakozhatnak a legalább négy polgárit végzett és 18 éven felüli leányok. Vezetője P. Figula S. J.

Márc. 12—17-ig magasabb képzettségű hölgyek (asszonyok és leányok) számára. Vezetője Mgre Dr. Tiefenthaler.

Minden lelkigyakorlaton 30 bentlakó számára van hely. (Ellátási díj igények szerint.) Bejárók korlátlan számmal jöhetnek.

Az *Oltáregyesület összes tagjainak* lelkigyakorlata az Örökimádás-templomban *márc. 18-án* este 1/27-kor kezdődik és *márc. 25-én*, virágvasárnap reggel a 7 órai szentmisén közös szentáldozással végződik. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgatónk lesz.

Az **alsóvizivárosi oltáregyesület** jan. 21-én este 7 órakor műsoros teaestélyt rendezett szép sikerrel. Az összes szereplők oltáregyesületi tagok vagy gyermekeik voltak. A központ képviselőjében *dr. Mátrai Gyula* vezető igazgató jelent meg és mondott beszédet.

A Bpest IX. ker. Soroksári-úti egyházközségi oltáregyesületről Sánta Antalné úrnő elnöknő tollából a következő beszámolót kaptuk:

«Október 14-én mult öt éve, hogy egyházközségünk Oltáregylete megtartotta alakuló gyűlését. Akkor beiratkozott 72 tag, felvette a megszentelt érmét s megkapta a tagsági könyvecskét. Azóta a tagok száma 172-re nőtt. Ezek közül meghalt 4, elköltözött 31, kimaradt 18, maradt 119 tag.

Az Oltáregylet alakuló gyűlése óta minden hó első vasárnapján közös

szentáldozást és szentségimádást végeznek a tagok. Délután, a szentséges litánia után oltáregyleti gyűlés van, melyen szép számmal jelennek meg a tagok. Minden évben a nagy böjt folyamán lelkigyakorlatot tartunk. A tagok rendszerben tartják az egyházi fehérműt, gondozzák és takarítják a kápolnát oly szépen, hogy mindenki a legnagyobb elismeréssel emlékezik meg kis kápolnánkról. A szentsír és az úrnapi oltárok felállításához és díszítéséhez minden tag tehetségéhez képest járul hozzá virággal és munkával. A körmeneten egyleti zászlónk alatt vonulunk fel égő lámpával.

Részteszünk a szegénygondozásban, betegeket látogatunk és lelki gondozáson is fáradozunk. Segítségére vagyunk minden bajbajutott felebarátunknak, a rendezetlen házasságot szorgalmazzuk rendbehozni. Az elsődöző gyermekeket minden évben megreggelizetjük szépen megterített és virággal díszített asztalnál. Templombúcsú alkalmával rendezni szokott vásáron a tagok vállalják a rendezést és árusítást.

Oltáregyletünk fennállása óta az önként felajánlott tagdíjakból befolyt összegeket az Oltáregyesületi Központba szolgáltatjuk be.

Ezúton is hálás köszönetet mondunk mindazoknak, akik gyűléseinken tartott előadásaikkal fokozták és erősítették tagjaink szívében az eucharisztikus Úr Jézus iránti kitartó és tevékeny szeretetet. A sok közül itt csak Svahulay Ilona úrnőt, a magy. kath. nőegyesületek országos szövetségének titkárnőjét említjük fel, aki mint állandó előadónk értékes és szép tanításával nagyban elősegíti oltáregyletünk megerősödését.»

Sánta Antalné, elnöknő.